

Två dikter av Gunnar Ekelöf

VID HAVET.

Som mareld tindrar en stjärna, släcks och tänds
och släcks igen. De dallrande djupen bär den.
Så har jag stått vid kanske hundra Land's Ends
och undrat vad jag vill, och vad jag skall, i denna världen.

Det ena vore väl helt enkelt: vara som man är.
Det andra är väl att mot udden spjärna.
Och hade jag den skarpa udden mindre kär
så vore jag som andra, mer än gärna.

Somligas väsen är: vara. Andras: att vara utan.
En väg har inget mål. Det är stigar som leder dit.
Det lyser i hennes fönster. — Tänkte du knacka på rutan?
Din är blott vägen, som slingrar sig vidare, vit.

SPLEEN.

En enkel flicka,
en annan stad
och ett annat rum
i ett annat hus
där man aldrig har bott
och andra hörn
där man aldrig har väntat
och gator man aldrig har gått.

En enkel flicka
med enkelt språk

och en enkel syn
på sitt enda liv.
Och ett annat jobb
och ett annat liv
och ett annat namn
och en annan längtan hem.

Och andra gator att gå.
Andra gator att gå.
Andra gator att drömma på
om annat man aldrig kan få.

